

**לפני הצביעה,
אחרי הצביעה...**

תמיד ניקי! ניקי! ניקי! מקלון הפלא,
המנקה הכל, מרחיק את לכלוך הצבע
ועוזר בנקיון ביתך לקראת הפסח.

נשר לפסח

חלוקת הפרסים של ניקי נמשכת

תמורת 20, 50 או 100 אריזות ניקי, תוכלי לקבל פרסים לפי בחירתך, כל יום בין השעות 8-1 לפנה"צ, באחת הכתובת הבאות:

- תל-אביב: נקה חימיקלים (1952) בע"מ, רח' הירקון 154.
- חיפה: חברת אקא חיפה בע"מ מעלה השחרור 23.
- ירושלים: מ. את.י. ברנדייס, דרך אגריפס 8.

ניקי - תוצרת נקה - מופץ ע"י אקא

בית יוטם
מפעל הפיס

ואחד
רשע

ואחד
תם

ואחד
שאינו יודע
לשאול

ואחד
הנם

ידין ואנשי המערות במדבר יהודה
בשיטות מנגנון החושך

שמהירו לחזות בתגליותיו, דגן ידין לציין כי הר"ר יותן אהרוני "סקר כבר את המערות, בהן מצא הוא את מימצאיו."

אולם שיטתו של ידין, למכור את הזכות לעשיית פירסומת לעצמו רק למי שמוכן לשלם במומנים, גרמה לכמה תקלות. מעי ריב, לו הובטחה בלעדיות הפירסום תמורת 6000 ל"י, ביטל את ההסכם, אחרי שידעות על המשלחת הוגבו גם לעתונים אחרים.

לעומת זאת נתקלו עתונאים, שניסו לבקר בשטח החפירות, מבלי לשלם, במכשולים רציניים. כתב למרחב, יצחק פורטנוי, ש ניסה להגיע למקום בדרך מסוכנת לבדו, התהפך עם רכבו בואדי צאלים, שכב פצוע מספר שעות עד שחולץ.

כתב "העולם הזה" שהצטרף ל משלחת דמתנרב לעבודה, נאלץ לעזוב אחרי חקירה בסגנון מנגנון החושך. מספר הכתב, חיים די נגבי:

שעתיים אחרי שהגעתי לשטח, כאחד הי חברים הרשומים של המשלחת, הציגו בפנינו את המימצאים שהתגלו עד כה. אותה שעה עבר יגאל ידין מאדם לאדם והתעניין: "אתה חדש? אהה... מה שמך?... אתה לוי מד? ... יפה, יפה."

לולא ההמשך, היתה קבלת פנים זו גר אית ירדותית ונאה. אמרה אחת העובדות: "זו הפעם הראשונה שאיש חשוב כזה פונה אלי ככה." אחרי סיום ההכרזות, ניגש אלי ידין ולקח אותי הצידה. "שמע, פנה אלי, מה פתאום אתה מתעניין בארכיאולוגיה? יש לך ענין בזה?" "כן, עניתי לו, "עבדתי כבר עם משלחות אחרות באשדותיים ובי קרית גת."

"שמע, בחור, אמר לי ידין, "שרותידי עות שלי מסר לי שמשלחת מהעולם הזה. איך הגעת דחקה למחנה הזה?"

"מילאתי טופס בקשה להצטרפות וקיבלתי אישור על כך. יש בזה משהו לא כשר?" שאלתי אותו.

הסביר ידין: "תבין, יש לנו הסכמים עם כמה עתונים, כמו במחנה?"

"מדוע זה צריך להפריע לך?" התעניינתי. "שמע, ניסה ידין להצדיק את עצמו. "דעתי על העולם הזה היא בדיוק כדעתו של העולם הזה עלי. אבל פה זה ענין אחר. פרינציפיוני, אני לא רוצה שיהיה על פיקוח משך עשרים וארבע שעות ביממה."

"לא באתי לפקח עליך, השבתי, התני דבתי לעבוד כאן."

"טוב, ידידי הצעיר, אני אכרר את הענין ואודיע לך מיד."

הוא נכנס לאוהל הקשר, חזר לאחר שיחה טלפונית קצרה. "תראה, ידידי, אמר, "סע למחנה ב' ותברר את העניינים עם יוסף אבירם (המנהל האדמיניסטרטיבי של המשלחת), קח איתך את החפצים, ולהתראות."

על שיחתו הטלפונית של ידין, סיפרה אחת העובדות שעמדה לידו באוהל הקשר: "הוא נתן הוראה לאבירם, לשלוח אותך הביתה, מיד, ללא הסברים."

אבירם קיבל אותי כשהגליון האחרון של העולם הזה בידו: "אחרי כתבה כזאת, אף אחד לא יחזיק אותך פה." באותו לילה, שבע שעות אחרי שהגעתי לשטח החפירות, הוחזרתי לבאר-שבע.

אנשי מחנה, נחל משמר, כל מימצא בעל ערך.

אנשי המשלחת שפעלו עם בר-אדון, שית פו עצמם באכזבתו. כי בר-אדון, הסימפאטי והאהוד, אינו רואה בארכיאולוגיה קרדום לחפירת פירסומת. אולם כיום הרביעי הי אחרון השתנה מאון ההישגים. אנשיו של בר-אדון גילו את התגלית החשובה ביותר בין תגליות המשלחת.

באחת המערות חשפו מטמון של מאות כלי ברונזה ונחושת, שהיו עתיקים בכשלוש שות אלפים שנה ממימצאי תקופת בריכוכבא. כל המומחים הרציניים העריכו תגלית זו כ חשובה ביותר, מבחינה מדעית בינלאומית.

כשנודעה חשיבות המימצאים לאנשי המשלחת, התלוצץ אחד מהם: "צריך להזהר ממסתננים מעבר לגבול הקרוב." השיב לו כתב קול ישראל, מיכה שגריד: "הסכנה הי יחידה היא מסתננים דוברי עברית ממחנה ידין, שיבואו לגנוב את התגליות."

ההסכם בוטל. אימרה זו שיקפה יותר מכל דבר אחר את האוירה שיצר במשלחת גנראל-המערות ז"ר יגאל ידין. בשבוע השני לפעולות המשלחת, עדיין היה נדמה כי משמעת העיקרית לא נועדה אלא להרמת קרנו של ידין. למשלחות המבקרים הנכבדים

רקדנית היגרון
אד אינם מעיזים להתחיל